

opsætte Forhandlingen om det Spørgsmaal, til det kan overses noget mere i sine Enkeltheder.

Jeg skal saa fra disse Par smaa Jernbanespørgsmaal vende mig til en anden Sag, som jeg har Lyst til at berøre, og som angaar den ærede Kultusminister, men jeg vil paa Forhaand indrømme, at det hovedsagelig er et administrativt Spørgsmaal. Nu har man jo med Rette eller Urette begyndt at danne sig den Mening, at den ærede Kultusminister har en særlig Forkærlighed for og Æm Haand over sin Administration. Om han er saa forgabet i at være Administrator, at han vil have denne Domæne ganske for sin egen Mund, og ikke vil forhandle administrative Spørgsmaal med Rigsdagen og med Finansudvalget, vil jo Tiden vise. Hans Forgænger maatte somme Tider høre, at han gik for vidt med Hensyn til at udviske Administrationens Selvstændighed, idet han blev beskyldt for i alt for mange administrative Spørgsmaal at forhandle med Finansudvalget, og for, at han overhovedet næsten ikke turde tage Beslutninger, naar han ikke havde sikret sig fornøden Tilslutning i Finansudvalget og derved i Rigsdagen. Jeg fandt nu, at det var en ganske praktisk Vej at komme ind paa, men det kan jo være, at den nuværende ærede Minister, som sagt, er saa forelsket i Administrationens Hellighed, at han vil indtage et andet Standpunkt. Jeg vilde nu gerne henlede Ministerens og Finansudvalgets Opmærksomhed paa et Forhold ved Statsseminariet paa Jonstrup. For nogle Aar siden var det kendeligt for alle, som kendte en Smule til denne Statsinstitution, at den omtrent var ved at gaa i Spaanerne. Alt der var ved at forældes, næsten ved at smuldre hen. Saa godt som alle Lærerkrafterne vare blevne gamle, man kunde vist sige for gamle. Der var en gammel aflægs Forstander og Lærere, som vel havde været dygtige, og som havde en vis Dygtighed endnu, det skal indrømmes, men som paa Grund af Alder ikke kunde følge saa godt med Tidens Fordringer, som ønskeligt maatte være. Der var forældede Lokaler, og forældede Forhold i alle Henseender, saa at man, naar man kom der, fik det Indtryk, at det var en Institution, som næsten havde overlevet sig selv. Omtrent ved 1895 indtræder der saa et Vendepunkt i denne Institutions Stilling, da den gamle Forstander, Provst Tidemand, døde og blev erstattet af en ung, efter min Mening meget begavet og til denne Plads særdeles skikket Mand, den nuværende Forstander

Bredstrup. Samtidig dermed skete en indgribende Forandring i Lærerpersonalet, og samtidig vaagnede der Bestræbelser for ogsaa i andre Henseender at indrette Seminariet tidssvarende. Bredstrup havde Øje for, at der var mange Mangler, der trængte til at afhjælpes, og han tog med godt Humør og praktisk Haandelag fat paa at skaffe tidssvarende Forhold til Stede. Men naar man skulde gaa til saa store Forandringer, som der var Tale om paa dette Seminarium, Byggeforandringer og Omformninger i mangfoldige Henseender, var det ret naturligt, at man kom til at sige: Ere Pladsen og Forholdene her, overhovedet saadanne, at man kan være glad ved at indrette alt tidssvarende? Er Pladsen i Virkeligheden den rette? Og ærede Medlemmer af dette Ting ville ogsaa erindre, at der kom Røster i dette Ting, som toge til Orde for at flytte Seminariet til en anden Plads, der var Friere oppe fra forskellige Valgkredse, som bejlede til denne Institutions Henflytning til en ny Plads. Det var naturligt, at man kom til at tænke paa dette, idet dette Seminarium har en Særegenhed her i Landet, nemlig den, at Eleverne bo paa og bespises paa Seminariet, og at der altsaa i Grunden hersker en fuldstændig tvungen Kaserne-Ordning. Eleverne skulle baade bo paa og spise paa Seminariet, de kunne ikke blive fri derfor, selv om de have Forældre, der bo i Nærheden, eller selv om de ønske at indrette sig paa en anden Maade og ere i Stand dertil. Reglementet lyder paa, at Eleverne skulle bo paa det Værelse, som bliver dem anvist, og spise den Mad, som bliver sat paa Bordet for dem. Man havde Øje for, at denne Fordring ikke var fuldt tidssvarende, saa at det var tvivlsomt, om man skulde opretholde dette Forhold. Skulde man forandre det, maatte man imidlertid indrømme, at det ikke var let, da dette Seminarium ligger paa en Mark imellem Skov og Sø — ganske dejligt for Resten, der er kun det i Vejen, at det ligger fjernt fra andre Boliger. Der findes ganske enkelte Huse rundt omkring, men de større Byer, som i den Henseende kunde være naturlige Hjælpemidler, ligge temmelig langt borte. Jeg havde Lejlighed til flere Gange privat at konferere med Bredstrup og flere andre om de Foranstaltninger, der burde træffes for at faa denne Institution indrettet paa en Maade, som man i Længden kunde blive tilfreds med. Der var mange Omstændigheder, der gjorde, at jeg blev betænkelig ved at gaa til en Flytning, og det viste sig jo, at